

Ο ΣΥ ΜΙΣΕΙΣ ΕΤΕΡΩ ΜΗ ΠΟΙΗΣΗΣ.

Θεούλη μου! γιά πές μου σ' τὸ Θεό σου
—Μὲ κίνδυνο νὰ μοῦ ρίχτουνε πάλι
Πῶς τὰχω πάντα μὲ τὸν ἑαυτό σου—
Δὲν εἶναι ἀπλαγχνία σου μεγάλη
Τώρα ἀποκρηάτικα νὰ μᾶς χιονίζης
Καὶ νὰ μασκαρευθῆμε νὰ μᾶς ἐμποδίζης;

Φαίνεται' ἐξέχασες τὴν ἐντολή σου
—Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης—
Καὶ εἶν' ἀνεξιχνίαστ' ἡ βουλή σου,
Ὅμως κ' ἐμᾶς ὀλοῦρμου ν' ἀφανίσης;
Ἄς ποῦμ' ἂν ἐμασκαρευόντουσαν καὶ τὰστρα;
Ἦθελες νὰ τὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς χαλάστρα;

Ἦ μὴν δὲν ἔχεις ἀποκρηαῖς σ' τὸν τόπο σου;
Ἄν εἶναι ἔτσι σοῦ τὸ λέω σιέτα
Κρίμα καὶ πάλι κρίμα εἰς τὸν κόπο σου
Γιὰ νὰ σκαρώσης μίαν μαριονέττα.
Ἄλλοιώτικα παρὰ μονάχα ἀγιασμένοι
Κάλλι' ἄνθρωποι μὰ κάποτε μασκαρεμμένοι.

Οὐλεμᾶς.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

1.

Ῥαμαντική ποίησις.

Ἦνοαὶ καὶ ἰδρωῖτες.—Ὁ ποιητὴς ἐν ἐξάλλω ἐνθουσιασμῷ φάλλει ἓνα καὶ μόνον ἔρωτα, οὗ παρακολουθεῖ μετὰ ζέσεως φρενὸς καὶ θερμῆς καρδίας; τὰς διαφόρους φάσεις καθ' ἡλικίας καὶ ἐποχὰς τοῦ ἔτους, φιλοσοφικώτερον μὲν τὰς χειμερινὰς διερχόμενος ὥρας, θερμότερον δὲ τὰς θερινὰς. Ὁ πρῶτος τοῦ στίχου εἶναι πράγματι δημοτικὸς. Ἴδου πῶς ἀρχεται:

Ψάλλε, πνοή, τοδε ἰδρωῖτας ἐκείνης κτλ.

Φουτίλια καὶ νέφη.—Ὁ ποιητὴς νομίζει τίς ὅτι ἐγεννήθη ὄχι ὑπὸ ἑλληνικὸν οὐρανὸν, ἀλλ' ὑπὸ βαθῶν γερμανικῶν ἢ ἀγγλικῶν. Τὸ Α'. Μῆρος, τὰ Φουτίλια εἶναι γοργὴ ποίησις σπινθηροβόλος. Τὸ Β'. τὰ Νέφη εἶναι ἀόριστος, ἀπαισιόδοξος ποίησις εἶναι ἡχῶ τῶν στόνων τοῦ Λεοπάρδη. Τὸ Γ'. μέρος Νέφη καὶ Φουτίλια εἶναι παίγνια ποιητικὰ χαριέστατα.

Στέρνα καὶ αὔραι.—Ὁ ποιητὴς ἀνακρεοντίζει. Εἰς κάθε στροφὴν σχεδὸν ἀπαντᾷ ὁ τίτλος τῆς συλλογῆς του, ἀλλ' ὁ ἀναγνώστης δὲν κουράζεται, τόσον χαριέντως γνωρίζει νὰ συνδυάζῃ τὰ στέρνα μὲ τὰς αὔρας. Εἶναι ὄντως ποίησις περιέχουσα γλυπτεινὴν.

Δάκρυα καὶ ὄνυχες. Βαθεῖα ἐλεγειακὴ ποίησις. Βλέπει τίς τοὺς τύπους ὄνυχων γυπὸς ἐπὶ τῶν περιπαθῶν στροφῶν τοῦ ποιητοῦ. Τὰ δάκρυα εἶναι τόσον πυκνά, ὥστε ἡ συλλογὴ μεταβάλλεται εἰς ἀληθῆ χειμαρρῶν. Θὰ ἐπιθευμοῦμεν ἡ δύνამις τῶν ὄνυχων νὰ μὴν ὑπεχώρει τόσον εἰς τὴν περιπάθειαν τῶν δακρύων. Οὐχ' ἦττον ἐκ τῆς ἐλαφρᾶς ταύτας κρίσεως δὲν ἐννοοῦμεν νὰ συναγάγωμεν ψόγον κατὰ τοῦ ποιητοῦ.

2.

Βουκολικὴ ποίησις.

Βατόμουρα καὶ ἄστρα. Ὁ ποιητὴς κατὰ πρωτότυπον ὄλων τρόπον εἰς τὸ εἶδος τῆς βουκολικῆς ποιήσεως μετεωρίζεται μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ ἀναιδοκαταιβάζει τὸ εἰδύλλιον ἀπὸ τῶν εὐανθῶν λειμῶνων εἰς τὰς ἀστροσπάρτους ἐκτάσεις. Ἡ δύνამις τοῦ νοός του συγκεντρῶται κυρίως εἰς τὸ ποίημά του: *Τὸ γρασίδι καὶ ὁ ἀδερρινός.*

3.

Ἐθρικὴ ποίησις.

Δάφναι καὶ πέδιλα. Ὁρακία συνδέει ὁ ποιητὴς τὰ νεώτερα πολεμικὰ ἡμῶν ἄθλα πρὸς τὰ ἀρχαῖα. Πολλὸ ἐθαυμάσαμεν τὸ ἐξῆς διστίχον ὅπερ ἀποσπῶμεν ἐκ τοῦ ποιητικωτάτου προλόγου του:

*Τὰ πέδιλα ἤξιζον δάφνας καὶ ρόδα
Δίδει ὠδήγουν πρὸς δόξαν τὸν πόδα.*

4.

Θεολογικὴ ποίησις.

Κώδωνες καὶ ῥάσα. Ὁλη ἡ συλλογὴ ἐγράφη ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐν θρησκευτικῇ ἐκστάσει, εἰς ἣν βυθίζεται καὶ ὁ ἀναγνώστης μόλις ἐνίοτε ἀνακλύπτων ἀπὸ τῶν κωδῶνων, δι' ὧν ὁ ποιητὴς ἀποτελεῖ διαφόρους ὀνοματοποιίας.

5.

Ἐρωτικὴ ποίησις.

Σκέλη καὶ πόθοι. Ἦδὺ ἄρωμα ἀποπνέει ὅλη ἡ συλλογὴ. Εἶναι πράγματι, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ μεγάλου τῆς Γερμανίας ποιητοῦ Δότε, ποίησις μυροβόλος.

Σάλτα καὶ πτώσεις. Οὐδέποτε ψυχολογικώτερον ἀνετάμη ὁ ἔρω. Ὁ ποιητὴς ἐμπνέσται πολλὴ ὑπὸ τῆς γεωλογίας καὶ λίαν ἐπιτυχῶς παραβάλλει τὸ σάλτα καὶ πτώσεις τοῦ ἔρωτος πρὸς τὰς ἐξάρσεις καὶ συζητήσεις τοῦ ἐδάφους. Σχεδὸν ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἰδεώδες τῆς νέας ποιήσεως, ἥτις θὰ εἶναι ἐπιστημονικὴ ἢ δὲν θὰ εἶναι. Οἱ ἐξῆς δύο στίχοι εἶναι ὁ ὄνυχ τοῦ λέοντος.

Ἐκ πτώσεως σόγκαιτ' ὁ ἔρω καὶ σάλτου

Ἦε μῆγμα χημείας ἐκ πτώσεως κ' ἀσφάλτου

Δοχίας Παλάβρας